

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Congregationibus Clericorum In Communi Viventium

Le Mire, Aubert

Coloniæ Agrippinæ, 1632

Cap. XIII. Bulla Canonizationis B. Philippi Nerii, quem Gregorius XV. Papa, vnâ cum Beatis Isidoro, Ignatio Loiola, Francisco Xauerio, & Teresia, Sanctorum numero adscripsit, ab Urbano VIII. expedita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64608)

Camertinum.

Fanense.

Fano.

Patauinum.

Padoua.

Vicentinum.

Vicenza.

Ferrariense.

Ferrara.

Tononiense in diœcesi Geneuensi & Ducatu Chablasi, sub ditione Ducis Sabaudia.

Tonon.

Oratorium in ecclesia B. M. Gratiarum, diœcesis Fotiulienfis in Prouincia.

Aspricolense Oratorium in Brabantia & diœcesi Mechliniensi, ab Alberto & Isabella Clara Eugenia, Belgarum Principibus, fundatum ac dotatum. *Nostre Dame de Mont ayu*, Flandris. *Scherpenheuuel.*

Caruiense in Hannonia & diœcesi Cameracensi.

Nostre Dame de Chieure.

Branienfe ibidem.

Braine le Comte.

CAPVT XIII.

BVLLA CANONIZATIONIS B. PHILIPPI Nerij, quem Gregorius XV. papa, vnâ cum Beatis Isidoro, Ignatio Loiola, Francisco Xaue-rio & Teresa, Sanctorum numero adscripsit, ab Urbano VIII. expedita.

VRBANVS Episcopus, seruus seruorum DEI, ad perpetuam rei memoriam. Rationi conuenit, & conuenit æquitati, vt ea, quæ de Romani Pontificis prouiden-

uidentia processerunt, licet eius superueniente obitu litteræ Apostolicæ de super cōfectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectū. Dudum siquidem fel. rec. Greg. Papa XV. prædecessor noster piè præmeditatus, q̄ supremus ille & diligens Paterfamilias, qui ab origine mundi plantauit vineam suam, vniuersalem scil. Ecclesiam, in eam quotidie non desinat mittere operarios, quorum assiduitate culturæ illa vepribus expurgata fructū afferat vel cētessimum, vel sexagesimum, vel trigessimum, quodq; ante Incarnationem Verbi misit in eam Patriarchas & Prophetas, virosq; sanctissimos, qui portauerunt pondus diei & æstus: post assumptam verò humanitatis nostræ substantiā venit vocare nouissimos, sanctos videlicet Apostolos, qui vineā hanc & fidei feruore & prædicationis verbo per vniuersum propagarunt Orbē, ijsq; adiunxit non solum fortissimorum martyrum exercitus, qui effuso sanguine illam irrigarunt vberimè, sed etiam Confessorum laudabilem numerum, quorum sanctitatis exemplo hæc vinea ubiq; terrarum odorem afflat suauissimū; inter quos paucis ante annis sanctimoriam redolere satis constiterat Beatum Philippum Nerium, Congregationis Oratorij fundatorem; cuius & vitæ puritas, & omnium virtutum congeries &

miraculorum gloria plurimum elucebat, ipsius B. Philippi catalogo Sanctorum adscriptioni decreuit intendere.

Cumq; iam ab ipso die, quo dictus B. Philippus obdormiuerat in domino, fama sanctitatis & miraculorum eius, adeo creuisset, ut statim dignus canonizatione acclamaretur, & multi viri graues de illa pmouenda cogitassent, & apud pia memoriae Clemēte VIII. etiā p̄decessorē nostrū desuper egissent & eiusdē Clemētis p̄decessoris auctoritate uicū vocis oraculo cōcessa, statim eodē ipsius B. Philippi obitus anno, in Vrbe & extra eā fuisset recepta informationes, & facti p̄cessus sup illius virtutib⁹, s̄ctitate & miraculis, & successiuē corā similis recordationis Paul. V. pariter p̄decessore nostro, p̄ eadē canonizatione carissimis in Christo fili⁹ noster Lodouicus Frāciæ & Nauarræ Rex Christianissim⁹, & carissima etiā in Christo filia nostra Maria, eiusdē Ludouici Regis mater, ac dilecti filij nobiles viri Senatus Populusque Romanus, & Maximilian⁹ vtriusq; Bauarię, necnō Carolus Gōzaga Niuernensiu, & dū in humanis agerēt Ferdinādu I. & post eius obitū Cosmus II. Magni Hetrurię eis subiectę Duces, & dilectæ in Christo filia nobiles mulieres, Christina Cosmi mater, & Catharina Caroli p̄fati vxor, ac etiā dilecti filij presbyteri dictę Cōgregationis institissēt, & Paulus p̄decessor p̄dictus Venerabilib⁹ Fratribus nostris, tūc suis, S. Romanæ Ecclesiæ

Cardinalib⁹, sup Sacris Ritibus deputatis p
suas in forma Breuis sub annulo Piscatoris
desup expeditas litteras comississet, vt ingre-
ret in genere pri⁹, ac deinde in specie sup fa-
ma sanctitatis, virtutib⁹ & miraculis dicti B.
Philippi formarēt iuris ordine seruato pces-
sū, eoq; diligentissimē pacto, & facta p bonæ
memoriæ dominicū eiusdē S. Romanæ Ec-
clesiæ Cardinalē Pinellū nuncupatū relatio-
ne, ex pcessu uidelicet in genere factō, plenē
cōstare de fama sanctitatis & miraculorū di-
cti B. Philippi, ac deueniri meritō posse ad
inquisitionē in specie dictus Paul⁹ p̄deces-
sor, bonæ memoriæ Francisco Peniæ Rotæ
Decano, & Horatio Lācellotto ipsoq; Ho-
ratio p̄moto ad Cardinalat⁹ honorē, Alexā-
dro Ludouisio, tūc in minorib⁹ cōstituto, q̄
deinde ad Sūmi Apostolatus apicē assūpt⁹,
Gregori⁹ XV. p̄dictus fuit nūcupat⁹, ac Ve-
nerabili fratri nostro Dionysio de Marque-
mōt, Ecclesiæ Lugdunēsi postmodū p̄fecto,
omnib⁹ causarū Palatij Apostolici tūc audi-
toribus, vt cōiūctim, vel saltē duo eorū p̄ce-
dentes, inquisitiones & p̄bationes huiusmo-
di facerēt factasq; referret, demādasset dicti
q; Auditores Cōmissarij iniūcto sibi officio.
diligēter p̄functi toti⁹ negotij seriē in scrip-
tis eidē Paulo p̄decessori retulissēt; & dictus
Paulus p̄decessor relationē, vt p̄feretur, fa-
ctā, vna cū iteratis instātijs ac precib⁹ dicto-
rū Principū, & Presbyterorum dictæ Cōgre-
gationis Oratorij, ad p̄dictos Cardinales,

Die 19. mē-
sis Ianuar.
1626. Car-
dinale cre-
ato.

vt præfertur, deputatos remisisset, ac omnibus per bonæ memoriæ Robertum dictæ Sanctæ Romanę Ecclesiæ Cardinalem Bellarminum nuncupatum, ad id specialiter electum examinatis, & relatis in octo Congregationibus diuersis tēporibus habitis, de validitate processuum in specie factorum, tam in dicta Vrbe, quam extra eā, & de fide, spe, charitate, virginitate, de prophetia, alijsque donis & virtutibus, de fama sanctitatis & miraculis quamplurimum in vita, tum post obitum dicti B. Philippi plenè constare, seruatis seruandis conclusum & decretum extitisset, idem Paulus prædecessor, vt in illius honorem tamquā de Confessore non Pontifice Missa celebrari & Officium recitari in ecclesia beatissimi Virginis Mariæ, & Sancti Gregorij in Vallicella de Vrbe licitè posset, indulgit: & successiuè indultum huiusmodi ad alias eiusdem instituti Congregationes in alijs ecclesijs extra Urbem canonicè erectas extendit.

Beatificatio.

*Instantia
canonizationis apud
Greg. XV.*

Dictoq; Paulo prædecessore viam vniuersæ carnis ingressus, prædictus Gregorius prædecessor, qui illi in Apostolatus ministerio successit, Beati Viri sanctitatē (quippe per virtutum illius excellentiam in minoribus, vt præfertur, constitutus benè nouerat) veneratus, & Christi fidelium deu-

deuotione, precibusque dicto um Principum instantius quam unquam repetitis permotus, negotium Canonizationis illius perficiendum constituit: & ad hunc effectum prædictis Cardinalibus dictæ Congregationis Sacrorum Rituum mandauit, ut prædictos processus omni qua decebat diligentia rursus inspicerent, & uniuersam causam sibi referrent; qui quidem Cardinales dictum Robertum Cardinalem de nouo elegerunt, eoque ab humanis exempto, dilectum filium nostrum, tunc eiusdem Gregorij prædecessoris, Petrum Paulum eiusdem S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Crescentium nuncupatum, in eius locum subrogarunt, & negotio exactissimè discusso ac diligentissimè examinato, seruatis similiter seruandis, unanimitè congregati censuerunt, plenissimè constare tam de validitate processuum, quàm de vitæ sanctitate, virtutibus & miraculis tum in vita, tum post mortem dicti Beati Philippi: ita ut si dicto Gregorio prædecessori videretur, posset dictus Beatus Philippus in Sanctorum numerum adscribi.

Cumque nihil iam superesset ulterius, *Primum*
idem Gregorius prædecessor voluit in *Consistoriū*
Consistorio suo secreto de his omnibus
relationem fieri & Venerabilis frater no-
ster, tunc suus Franciscus Maria, Episcopus

Ostiensis, tunc Portuensis, & Cardinalis à Monte nuncupatus, suo & aliorum dictæ Sacrorum Rituum Congregationis Cardinalium nomine summam processu exposuit, & ex rebus ab ipso Beato Philippo præclare gestis selegit nonnullas, quas disertis planè verbis enarrauit, ac se cæterosque dictæ Congregationis Sacrorum Rituum Cardinales censuisse asseruit, dictum Beatum Philippum, si ipso Gregorio prædecessori visum foret, Sanctorum catalogo aggregari posse: in quorum sententiam reliqui omnes Cardinales in dicto Consistorio tunc assistentes, de quorum numero nos quoque tunc eramus, suo quisque suffragio ex ordine deuenerunt.

*Secundum
consistoriū.*

Et successiuè idem Gregorius prædecessor, ex antiquo Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum tunc suorum instituto, publico Consistorio, in quo præter dictos Cardinales, etiam Venerabiles fratres nostri Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi, ac alij Romanæ Curie Prælati, & dicti Gregorij prædecessoris familiares, dilecti filij, conuenerunt, conuocato; dilectus filius Magister Ioannes Baptista Spada iunior, Aulæ Consistorialis Aduocatus, de vita, virtutibus & miraculis dicti Beati Philippi disertè dixit, & nomine prædictorum Principum

cipum illius Canonizationem suppliciter petijt. Quibus auditis dictus Gregorius prædeceſſor reſpondit, ſe precibus libenter aſſentiri : ſed quoniam non audebat Sancta Sedes librum æternæ vitæ perſcrutari, niſi Spiritu ſancto aperiente, uelle ſe diutiùs immorari, ac maturiùs procedere : & propterea omnes in Domino rogauit, ut ſecum vnà orationibus, ieiunijs ac eleemoſynis diuinæ uoluntatis arbitriũ explorarent.

*Veriusque
Signatur
Referen-
darium.*

Demum verò Conſistorio, quod ſemi-publicum uocant, indicto, in quo prædicti omnes, ac etiam Sedis Apoſtolicæ Notarij, & cauſarum dicti palatij Auditores, dilecti filij, interfuert, omnes Beatum Virum canonizandum eſſe publicis ſuffragijs iudicarunt. Quorum vnanimi conſenſu audito, ipſe Gregorius prædeceſſor aperiens os ſuum in benedictiones, gratias egit diuinæ Clemētiae, quòd tantã contuliſſet gratiã ſeruo ſuo: ſtatuitq; illum inter Sanctos referre, vnà cum Beatis Iſidoro Agricola, & Ignatio Loyola, ac Frãciſco Xauerio, nec non Teresia. De cuius quidẽ Beati uiri Philippi origine, uita uirtutũ donis & miraculis aliqua ex multis in proceſſu deductis, reſenſenda duxit.

*Tertiũ cõ-
ſistorium,*

Est igitur natus Philippus Florentiæ, milleſimo quingenteſimo decimo quinto, ſalutis

*Philippus
naſcitur,*

ſalutis

salutis anno, sedente Leone Decimo Pontifice Maximo, & in ecclesia S. Ioannis Baptistæ baptismali fonte ablutus. Franciscum Nerium, & Lucretiam Soldiam honestissimæ vitæ atque probatæ integritatis parentes habuit; à quibus adhuc puerulus optimis moribus imbutus, ab ipsa ineunte ætate ob præclaram, quam præ se ferebat, naturæ indolem, non modò aliorum animos in sui rapiebat amorem, vt Pippus bonus appellaretur, sed diuina in omnibus iuuante gratia, videretur de se magnam aliquid præmonere. Nam octo annos natus, vnà cum asello, quem conscenderat, in cellam vinariam præceps delapsus, atque iumenti onere oppressus, ingenti admiratione qui mortuus credebatur, extractus est viuus & incolumis. Vbi verò ad annum peruenit ætatis decimum octauum, missus est à patre ad opidum S. Germani, vt ibi apud patrum opibus abundantem mercaturam exerceret: qui adolescentis optimi lætificatus aduentu, ipsum breui, propter eius probitatem, in hæreditatem vocare constituit.

At verò Philippus cœlestium desiderio indies ardentior, à patris gratia & benevolentia sibi timere cœpit; donec duobus, annis transactis, mercaturæ nobilioris audus, contemptu viginti millium aureorum
heredi-

hereditate ab illo oblata, Romam inde se contulit: vbi oportunum & aptum ad solida virtutum officia nactus locum, pietatis operibus Philosophiæ ac Theologiæ studium adiunxit: & interim arctam vitæ viâ ingressus humi plerumque cubare, tenui victu atque assiduo ieiunio delectari, & aliquando per triduum ab omni cibo abstinere, septem præcipuas Urbis ecclesias obire, & in cœmiterio Calisto nuncupato in oratione pernôctare sæpe consuevit. Ac vix annum ætatis suæ vicesimum nonum attigerat, cum inter alia diuinitus accepta dona, planè mirabilis cordis palpitatio fuit ac fractura costarum: quæ publico medicorum testimonio præter naturæ ordinem obtigit, quasi mentis dilatato sinu, etiam caro dilataretur, & exultaret in Deum viuum: & ad animarum propterea subsidiû se multò magis vocari sentiens, de solitariæ vitæ seueritate diuino nutu remitte cœpit, atque inter cuiusque conditionis homines ea mente versari, vt publicis adhortationibus, & priuatis colloquijs Christo Domino quàm plurimos lucraretur, nullo incommodo, nullo penitus deuitato labore.

Eodemque ferè tempore, quo sanctissimæ Trinitatis Confraternitas ad Peregrinorum, & Conualescentium commoditatem

Romã petiit

Cordis palpitatio.

Sodalitii
sanctissimæ
Trinitatis
iustituit.

*Sodalitii
sanctissima
Trinitatis
instituit.*

ratem ipsius consilio atque opera fuit instituta, cum vnoquoque mense quadraginta horarum supplicatio decreta esset, ipse totas penè noctes ducebat insomnes, & confratres ad orationem hortabatur, & exemplo mirificè incitabat. Cùm verò ad tricesimum sextum annum peruenisset, Confessarij iussu sacerdos factus, & audiendis fidelium confessionibus præfectus, in ædibus S. Hieronymi de charitate nuncupati habitavit: in cuius ecclesia ad Sacramentorum frequentiam, & ad dandam scientiam salutis semper intentus, in proprio etiam cubiculo pia de diuinis colloquutione illos erudiebat, qui eius sese disciplina tradiderant.

*Fidei fer-
uor.*

Et in hoc ipso suorum progressu attendit animum Indee adeundi, ad vineam Domini excolendam, & fructus vberiores etiam profuso sanguine reportandos. Ut autem ea de re supernum consilium exploraret, virum Cisterciensis ordinis pietate insignem consuluit, à quo reuelante Deo admonitus est, eius Indias Romæ futuras. Quamobrem maiori succensus ardore, non solùm durissima peccatorum seruitute pressos ad Christi Domini obsequium traducere studuit, verùm etiã sedentes in tenebris & umbra mortis infideles ad clarissimum fidei lumen adduxit: quo

quo illustrati nonnulli Hebræi Christum recipere, & Hæretici ad Catholicam veritatem redire non dubitarunt. Certè de nouatoribus reuincendis, vel ad Romanam Ecclesiam reducendis, maximè visus est fuisse sollicitus, cùm bonæ memoriæ Cæsarem presbyterum Cardinalem Baronium nuncupatum, adhuc in minoribus constitutum, ad opus Annalium per tot annos vrgere non destitit: vt ipsemet postea Cardinalis scripserit, non se Annalium ecclesiasticorum sed Philippum auctorem extitisse.

Iamque in Ecclesia S. Hieronymi pijs ac familiaribus colloquijs diu ad virtutes erudierat confluentes, cùm ad maiorem fructum ex verbi Dei semine percipiendum ex filijs, quos Christo genuerat, delectis nonnullis, recolendæ memoriæ Gregorij Decimi tertij etiam prædecessoris nostri auctoritate, apud dictam ecclesiam beatissimæ Virginis MARIE & S. Gregorij Congregationē prædictā Oratorij fundauit: & congruentibus institutis à prædicto Paulo prædecessore postea confirmatis, in Presbyterorū sæculariū statu, absque voti vllius vel promissionis vinculo, ad quatuor familiares sermones singulis in hebdomada ferijs, excepta die Sabbati, diuinis de rebus habendis, ad quotidianā sub vespere

in Ora-

Congregationem
Oratorij
instituit

in Oratorio publico Orationem, ad Sacramentorum frequentiam, & ad alias complures Christianæ pietatis exercitationes retinendas munivit ac stabilivit.

Amor in Deum.

Vt autem speciatim tanti viri virtutes agnoscantur, & per viam salutis incedentibus subsidio esse valeant, non est omitendum, quod is fuit in primis charitate in Deum admirabili, ut internus ille ignis nunquam, dum attenderet ad diuina, redundaret in corpus, & facies atque oculi scintillulis micarent, atque etiam ex improviso illa Apostoli verba sæpius usurparet, Cupio; sed mox animaduertens, suæ in Deum deuotionis occultandæ gratia, reliquum sententiæ reticebat, nimirum, Dissolui, & esse cum Christo.

Eucharistia frequentia.

Perperuo atq; ardenti studio venerandû Eucharistiæ colebat Sacramentum: vel enim laicus, vel sacerdos celebrans, vel ægrotans in lectulo, illius quotidiana susceptione reficiebatur. Verùm inter celebrandum feruidus lignium altaris gradum quodam exultationis tremore concutiebat.

Lacryma.

In ipsa Dominicæ passionis memoria, atque iniquorum hominum ingratitude gemitus fundebat vberrimos: & miraculo tribuebatur, quod præ assidua lacrymandi consuetudine vim oculorum non amisisset.

Inter

Inter cætera, quibus ad huiusmodi <sup>Orandi
Studium</sup> charitatis gradum peruenit Philippus, summum fuit orationis studium, cui inexplicabili desiderio semper addictus, omnia Congregationis exercitia in eam quodammodo tendere curauit: ut inde merito Oratorij Congregatio fuerit appellata.

Hæc ipsa Beati Viri charitas miris modis redundat in singulos cuiusque conditionis homines: nam omnium utilitati ac necessitati expositus, nullum sibi tempus certum esse uoluit, in quo suæ parceret ualitudini, & quod inhabitabat cubiculum non pateret aliorum commoditati, summa lenitate excipiens ad se venientes, factus omnibus omnia, ut omnes Christo lucrifaceret. <sup>Charit
in proxi
mos</sup>

Singulari præsertim industria per Christianæ lætitiæ semitas deduxit adolescentes: qua vel septem Urbis ecclesias, vel Xenodochia, vel alia pia exercitia frequentantes, labore ac molestia ex parte leuantur. Summa item assiduitate uisibat ægrotantes, præsertim è suis, nec eos deserebat, dum nosset mortis periculum instare. Tentationes diaboli repellebat mirabiliter: atque à plurimis laborantibus in extremis, cum ipse accederet proferretque uerba: Quis isthîc? dæmones ad uocem perterriti, sese in fugam uisi sunt conijcere. <sup>Elemosy
na:</sup>

H Cura

Curabat autem hominum saluti non solum interno, sed etiam externo subuenire subsidio, & numerosis plerumque familijs necessaria suppeditare, dotem indigentibus virginibus largiri, egenis Religiosorum domibus opem ferre, vinctis in carcere eleemosynas abundanter impertiri: vt merito Pater animarum diceretur & corporum: quem charitatis affectum etiam miraculis Dominus comprobauit. Intempesta enim nocte panem deferens ad familiam, in egestate multa constitutam, in profundam foueam incidens, ab Angelo incolumis ereptus est: qui etiam alias Angelo, sub specie pauperis eleemosynam sibi petenti, omnem pecuniam, quam apud se habebat, prompto atque hilari obtulit animo.

Virginitas.

Charitati virginitatis donum adiunctum habuit: quo multi, qui cum ipso versabantur, vel vultus atque oculorum intuitu, vel suauifragrantia, qua illius corpus redolere consueuerat, recreabantur: solitus ipse pudicitiam ex odore, impudicitiam ex fætere dignoscere, soloque manuum contactu impuris tentationibus esse remedio. Huic integerrimæ puritati sæpe humani generis hostis per impudicas mulieres terendit insidias: ipse verò ad orationem semper confugiens victor gloriosus euasit.

Eam

Eam ob causam perpetuè deditus abstinentiæ, loco prandij, tenui utebatur ientaculo, cui cœna succedebat non absimilis. Abstinit semper à cuiusuis generis lacticijs: rarò pisces, carnes verò rarissimè degustauit: potu fuit admodum tenui, aqua magis vsus quàm uino. Ea demùm erat potus cibi que parcitas, ut sustentari Medicorum attestacione naturæ uiribus non ualèret; crederetur tamen (præsertim à suis) Eucharistiæ uirtute uitam ad senectutem traduxisse.

Cum huiusmodi abstinentia coniunxit etiam rerum omnium mundanarum contemptum: non modò enim hereditatem ac patrimonium respuit, & quàm multas sibi testamento relictas facultates summa animi constantia repudiauit, sed etiam dum in ædibus S. Hieronymi habitaret, nudis contentus cellulis, consueta stipendia recusauit. Ab honoribus atque ecclesiasticis dignitatibus alienus, adduci nunquam potuit, ut pensiones atque beneficia reciperet. Canonicatus in Vrbe primos, Episcopatum & Cardinalitiam dignitatem, à piæ etiam memoriæ Gregorio Decimoquarto, & prædicto Clemente, prædecessoribus nostris, sibi oblatam omnino recusauit.

Humillimus fuit, atq; beati Francisci ex-

H 2 *Humilitate*
emplo

Humilitas

emplo se maximum ex peccatoribus constanter affirmabat : ideoque contestari quotidie solitus Deum his ferè verbis : A me tibi caueas Domine ; te enim hodie traditurus sum , & omnia perpetrurus mundi peccata, nisi tua me gratia benignè protexeris. Cumque ægrotaret aliquando, atque ipsum obsecrarent adstantes, ut suorum saltem beneficio, illam S. Martini dirigeret ad Deum orationem ; Domine si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem ; summa animi demissione respondit : Non sum ego S. Martinus, nec me talem, unquam existimaui : quòd si me vobis necessarium reputarem , perditum crederem. Atque hinc est, quòd se Rectoris & Præpositi, nec non Congregationis à se erectæ Fundatoris titulo ægrè admodum tulerit appellari. Quinimo biennio ante obitum Congregationis administrandæ munus deposuit.

Patientia.

Tantæ eius humilitati patientia non defuit. Tranquillo semper animo excitationem aduersum se , quàm Oratorij sui exercitia persecutiones tolerans ; in quibus etiam pro persecutoribus verus Christi imitator assiduè deprecabatur : isque fuit precationum fructus, ut ex eis plurimos sola patientia ad Deum conuerterit ; qui verò ab inceptis non destiterit, diuinam

vltio;

ultionem sint experti. Magnæ insuper patientiæ extitit in perferendis diurnis corporis infirmitatibus, quibus singulis ferè annis diuexabatur: ita vt ad extremum vitæ perductus, oleo sancto quater inunctus fuerit. Quo autem tempore ægrotabat, nulla vnquam de doloribus habita querimonia, sed hilaris facie incredibilem animi lætitiã indicabat. Ab ipsa verò infirmitate, quantumuis graui, conualescere sæpe solebat repente prorsus ac mirabiliter.

In Christiana mortificatione adeò præcellerat, vt meritò habitus fuerit eiusdem virtutis singularis magister: & in primis, mentis discursum, quem ipse Rationalem nominare consueuerat, assiduè comprimere & captiuare intellectum in obsequium Christi studuerit: ideoque ea ipse plerumque faciebat, & facienda proponebat alijs, quæ intuentibus animi potiùs leuitatem atque stultitiã saperent.

Mortificatio.

Iam vero nonnulla etiam dona recensenda sunt, quibus Beati Viri virtutes immensa Dei bonitas illustrauit. Frequenter enim ecstasim, raptusque diuinos patiens, è terra sursum totus vndique splendore circumfusus eleuabatur.

Ecstases & raptus.

Cœlestibus item visionibus dignabatur assiduè; Dominicæ enim natiuitatis nocte Christum in altari pueri specie intuitus

Visiones.

est: & aliquando in sacratissima Hostia Paradisi gloriam conspexit. Vidit etiam beatissimam Virginē veteris ecclesiæ S. Mariæ in Vallicella rectum manibus sustinentem, donec imminentis casus ademptum est periculum. Eamdem iterum vidit, cum anno ante obitum ægrotaret: quem ipsa sibi obviam sublatum in aëra mirificè recreatum repentè sanavit. Quàm plurimum insuper confitentium, atque amicorum animas evolantes in cœlum intueri, atque Angelos concinentes interim audire solitus erat: quin etiam interiorem eorum pulcritudinem, qui essent in statu gratiæ, diuinitus agnoscebat. Sanctorum Caroli Borromæi, & Ignatij Loyolæ facies miris splendoribus vidit coruscantes.

*Discretio
spirituum.*

Ea erat prudentia præditus, & discretione spirituum ita excelebat, vt propterea cuiusque conditionis homines ad ipsum, tamquam ad oraculum, consulendi gratia confluerent. & ipsimet Summi Pontifices, prædecessores nostri, eius consilium magni semper facerent. Veras à falsis visiones discernerebat: & licet sæpissimè antiquus nostri generis hostis horribili se forma videndum offerens, deterrere ipsum conaretur: semper tamen fortis & invictus de eodem gloriosè triumphans, pacem veranāque tranquillitatem, qua frueba-

fræbatur interiùs retinuit.

In Prophetiæ dono, & absentium rerù, *Prophetia*
ac si præsentès essent, præuisione, occultif-
que cordis humani diuinitus dignoscendis
talis erat, vt de ipso verè affirmari possit:
Non est inuentus similis illi.

Illud etiam Philippo collatum à Deo *Absens*
fuit, vt dum vno esset in loco, in alio longè *pluribus*
distante, vno eodemque prorsus tempo- *apparuit.*
re nonnullis apparuerit. Quapropter cum
in ædibus S. Hieronymi commoraretur,
cuidam è suis apud dictam ecclesiam bea-
tissimæ Virginis Mariæ & S. Gregorij de-
genti, se præsentem ostendens, subsidio
quo indigebat adfuit: & Romæ aliàs exi-
stens quemdam ex numero sibi confiten-
tium, in mare pænè submersum, medijs è
fluctibus capillis apprehensum liberauit.
Iterumque cum in Vrbe maneret, tunc in
humanis agentem Catharinam Ricciam,
sub regula S. Augustini monialem, Prati
in Hetruria commorantem, longo tem-
poris spatio est allocutus.

Inter hæc mirã ad patranda miracula à *Miracula*
præpotenti Domino consecutus gratiam, *in vita.*
quàm plurimos liberauit à quacumque deti-
nerentur infirmitate. Nonnullos enim solo
sanctissimæ Crucis adhibito signo, alios sa-
lutari manuù contactu sanauit: inter quos
Clemès Octauus p̄decessor noster grauissi-

mis chiragræ doloribus oppressus, sanus illicò factus est: & nobilis quidam Romanus à pestifera corporis contagione curatus. Alios præterea pristinae sanitati restituit sola orationis virtute; alios morbis, quibus tenebantur, tantùm imperando: quod præcipuè contigit Mariæ Felici à Castro, in monasterio Turris speculorum moniali, quæ continua febris correpta, Philippo iubente, statim conualuit. Alios remedijs omnino contrarijs curauit; quod dictus Cæsar Cardinalis est expertus, cui stomachi & capitis debilitate ita laboranti, vt retinere vix cibum atque orare nulla ratione posset, imperauit, vt coram se panem, integrum cum malo citreo comederet, qui statim atque serui Dei mandatum executus est, stomachi atque capitis molestijs sensit se omnino liberatum. Alij verò rebus, quibus utebatur Philippus, morbo admotis, sanitatem pristinam recepere: inter quos Eugenia Mansueta de Colle Scipionis, naribus vlcere quodam, decem & octo mensium spatio, horrendum in modum infectis, linteoli parte serui Dei, adhuc viuentis sanguine respersa, vlceri summa fide apposita, confestim curata est. Quin etiam constat mortuos fuisse eius voce vitæ restitutos: quod Paulo, Fabritij de Maximis filio, contigit, qui mortuus,
nomen

nomen illius in clamante Philippo, illico *Mortuum ad vitam reuocat.*
ad vitam redijt, & confessione peracta, ab eodem interrogatus, an libens iterum e vita decederet, annuens, in pace quieuit.

His virtutibus ac donis, quibus à Deo *Fama san. diuina.*
tam liberaliter auctus est Philippus, tantæ exitit mortalibus admirationi, ut qui seruum Dei nossent, eius sanctitatem ubique prædicarent: & prædicti prædecessores nostri summo honore ac ueneratione prosequerentur; Clemens prædecessor prædictus eius manus etiam osculans, & Gabriel Paleotus in libro, quem scripsit De bono senectutis, Philippum adhuc uiuentem, tamquam verum eximie sanctitatis atque virtutum omnium exemplar proposuerit; & Augustinus dictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Veronensis nuncupatus, libellum quem composuit, Beato Viro itidem uiuente, Philippum seu De lætitia Christiana inscripserit. Summæ etiam uenerationi habitus est à Sanctis uiris, & quàm plurimis Dei famulis, ut à Carolo, qui quotiescumque eum adibat, ponere genua, & manuseius osculo petere consueuit.

Verùm ingrauescente iam ætate, cum *Infirmi- tes, & mors*
incitato semper cursu susceptam salutaris uitæ rationem feliciter prosecutus esset, die mortis suæ atque hora multifariam prædi-

H s etis,

Etis, plenus dierum, octavo Calendas Iu-
nij, anno millesimo quingentesimo no-
nagesimo quinto, qua die Dominici
corporis celebritas contigit, cum mane
vehementi deuotionis spiritu, quasi præ-
leritia concinens sacrosanctum Missæ sa-
crificium celebrasset, & nonnullis ad-
stantium, quorum confessiones audie-
rat, Eucharistiæ sacramentum ministras-
set, consuetis exercitationibus de more
expletis, post mediam noctem, ea qua
prædixerat hora, omnipotenti Deo, cui
fideliter seruierat, spiritum placidissimè
reddidit: & post obitum quamplurimis,
tam Romæ quàm alibi, gloriæ claritate
illustris apparuit: & summo mane serui
Dei corpore in ecclesia super feretrum
exposito, mortis felicissimæ fama iam
diuulgata, innumerabilis cuiusque condi-
tionis hominum illuc multitudo conue-
nit: inter quos multi ex uiris Principibus,
Præsulibus atque Cardinalibus confluxe-
re, & toto bidui spatio, quo corpus, an-
tequam conderetur in ecclesia, piè reser-
uatum est, ingens populi frequentia, abs-
que intermissione, manus pedesq; exoscu-
lari, coronas atque rosaria venerando cor-
pori admouere non destitit: & ij quibus
præ multitudine ad corpus nō dabatur ac-
cessus, feretrū, in quo iacebat, osculabātur.
Eo

Eo interim tempore multa sunt, eius suffragantibus meritis, edita miracula. Inter ceteros enim adolescens, vnà cum sorore, strumis diu laborantes diu laborantes, serui Dei manu loco admota, vbi morbus residebat, extemplò curati sunt: quemadmodũ & mulier quẽdam à diutina difficultate respirandi, & alij quàm plures à varijs infirmitatum generibus conualuere:

Posthęc, vbi selectiore in loco corpus reconditum est, ad ipsum venerandum populi concursus fieri, votiũ deferri tabellæ, donaria permulta appendi, ac suauissimus quidã odor à multis inde percipi cœpit. Septem autem post annos integrum repertum, summa omniũ lætitiã translaturũ est in sacellum, erectum atque ornatum à quondam Nerio de Nigris, nobili Florentino, & domicello Romano; cui Deus Sãcti huius intercessione filium concessit, Philippum propterea à parentibus nominatum: quem post menses decem & octo, graui morbo correptum, mortique iam proximum, Beatus vir sibi commendam, pristinæ statim sanitati restituit. Sed ne videamur singula recensere miracula, quibus seruum suum mirificauit Altissimus, nosse satis erit, alios præcordijs eiusdem sanatos, vt Theodosiam monialem monasterij S. Lucie in Silice de Vrbe, quæ
plenis

Miracula
ad corpus
ante sepulchrum
iurata

Sepulcrum
& miracula
post mortem

*Mortuum
ad vitam
reuocat.*

plenis morbo decem & quinque annos
afflicta extēplò curata fuit; alios verò ca-
pillis, vt puerulum natum mortuum, qui
vt baptismo ablui posset, est reuocatus ad
vitam: alios quibusdam serui Dei coronis,
vt Felicem Sebastianam, quæ à diuturnis
crurium vlceribus statim conualuit: alios
linteolis, vt Septimiam Neriam, quæ in
interiori oculi parte, ignito ferro incautè
à sorore percussa, illæsa omninò remansit,
& Iosephum Sermeium, qui cùm ob gra-
uem infirmitatem eò deuenisset, vt om-
nium iudicio mox efflaturus animam cre-
deretur, sanus repentè factus, è lectulo, in
quo iacebat, incredibili omnium admira-
tione surrexit: alios alijs eiusdem reliquijs,
grauissimis tentationibus ereptos, vt Ste-
phanum Calcinardum, qui ab impurissi-
ma quadam fæmina sollicitatus, Sancti
Viri reliquijs, quas deuotionis ergò secum
deferebat, sibi pectus occulta quadam vi
percuti sensit, & vocem eius audiens in-
crepantis se, vt à peccato caueret, atque
inde festinus abiret, dicto obtemperans,
continud aufugit: nonnullos sola eius vitæ
lectione, vt Vincentium Valesium, qui
vehementi vexatus tentatione supradictū
exemplum perlegens, ex animo Philippum
compellans, his verbis affatus est: Cur mo-
dò non id ipsum mihi abs te pater? eodem
tem-

temporis instanti discessu omnis illa per-
molesta mentis agitatio: quamplures mi-
tis apparitionibus, ut Drusillam Fanti-
nam, quæ præcipiti casu prostrata, ac hor-
ribili capitis, oculorum & totius corporis
collisione semiuiua iacens, tribus serui
Dei apparitionibus mirabiliter liberatur.
Non absimile accidit Leonardo Rouello,
cui sanitatem iam à medicis desperatam
petenti, Philippus in sui festi peruigilio,
noctu apparens, pronunciansque uerba
illa, Fili uade in pace, confestim præbuit: &
adueniente die Leonardus accepti bene-
ficij memor, ad audiendam in eius sacello
Missam, pro gratiarum actione, ecclesiam
adiuit. Multos sepulcrum eius visitantes,
ueluti Claudiam Grignanalem, quæ post
longam sexennij infirmitatem, non ualens
in ipsa summa dolorum acerbitate loco se
penitus mouere, ad Philippi sepulcrum
aliorum auxilio perducta, uouens de ser-
uando singulis annis, in uigilia festiuitatis
eius, panis & aquæ ieiunio, statim dolo-
ribus quibus tenebatur, liberata est, &
omnino sana per ecclesiam nullius admi-
niculo incessit. Denique ferè innumera-
biles editis uotis, ut Fratrem Ioannem
Baptistam Massiam de Valentia, ordinis
sanctissimæ Trinitatis redemptionis cap-
tiuorum, qui Neapoli cum esset, annum-
que

que ageret supra septuagesimum, vouens se Dei seruo, eadem prorlus hora, qua Romæ in eiusdem sacello Sacrum votium peragebatur, tribus desperatis infirmitatibus, quibus toto biennij spatio laborauerat, & ita consumptus fuerat, vt de facie vix amplius agnosceretur, repentè curatus est.

Canonizatio.

Præscripto itaque Canonizationis die, in festo S. Gregorij Magni nuncupati, quarto videlicet Idus Martij, pontificatus ipsius Gregorij prædecessoris anno secundo, iterum dictus Gregorius prædecessor est hortatus ad iteratas preces, ieiunia & eleemosynas, vt in tanto opere exequendo lumen eius, qui lucem habitat inaccessibilem, implorarent ad ea peragenda, quibus diuinæ gloriæ honor, & Catholicæ Ecclesiæ fides augetur. Omnibus verò iuxta Sanctorum Patrum traditiones sacrorumque Canonum instituta, & Romanæ Ecclesiæ consuetudinem ritè & rectè peractis, dicta die, quarto Idus Martij, idem Gregorius prædecessor, ad principis Apostolorum basilicam, cum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Prælatibus & ipsius Gregorij prædecessoris familiaribus, nec non dilectis filijs Clero sæculari & regulari ac maxima populi frequentia conuenit, & post iteratas primò, secundò

actere

ac tertio, pro canonizationis decreto, petitiones, per dilectum filium nostrum, tunc suum Ludouicum tituli S. Mariæ Transpōtinæ presbyterum Cardinalem Ludouisiū nuncupatum, nomine prædictorum, qui pro ea institerant, post sacros Hymnos, Litanias aliasq; preces, & post imploratam Spiritus sancti gratiam, ad honorem sanctissimæ & indiuiduæ Trinitatis, & Fidei Catholicæ exaltationem, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate eiusdem Dei omnipotentis Patris, & Filij, & Spiritus sancti, & beatorum Petri & Pauli Apostolorū, decreuit & definiuit, dictum Philippū Nerium Florentinum, dictæ Cōgregationis Oratorij fundatorem, vnā cum Beatis Isidoro & Ignatio ac Francisco, necnon Teresia prædictis, Sanctum & Sanctorum catalogo adscribendum & aggregandū esse, prout adscripsit & aggregauit. Statuens vt ab vniuersis Christi fidelibus in eius honorē ecclesiæ & altaria, in quibus sacrificia Deo offerantur, ædificari, & quolibet anno, dicta die illius obit⁹, septimo videlicet Kalendas Iunij, festū ipsius & officium, tamquam de Confessore non Pontifice, ad formam in Rubricis Romani Breuiarij præscriptā, solemniter celebrari possint. Insuper eadem auctoritate, omnibus vtriusq; sexus Christi fidelibus, verè
peni-

pœnitentibus & confessis, qui annis singulis ipsius festo ad sepulcrum, in quo corpus eius requiescit, visitandum accesserint, unum annum & quadraginta dies: ijs verò, qui in eiusdem festi octava id fecerint, etiam quadraginta dies de iniunctis eis, aut alias quomodolibet debebitis pœnitentijs misericorditer in Domino relaxavit: & decantato solemniter Hymno, Te Deum laudamus, & diuina ope implorata, Sancti Philippi & aliorum Sanctorum prædictorum metitis, per peculiarem ad id orationem, quam dictus Gregorius prædecessor piè & solemniter recitauit: sacrosanctum Missæ sacrificium, solemnè pompa & ritu, cum eorundem Sanctorum commemoratione, ad altare principis Apostolorum celebrauit: & omnibus Christi fidelibus, tunc præsentibus, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem, ad Dei laudem, & gloriam Sanctorum eius, impertitus fuit.

*Confirmatio
deces.*

Ne autem de Decreto, Definitione, Adscriptione, Aggregatione, Statuto, Relaxatione, alijsque præmissis, pro eo quòd super illis ipsius Gregorij prædecessoris litteræ, eius superueniente obitu, confectæ non fuerunt, valeat quomodolibet hæsitari; volumus & Apostolica auctoritate deces

decernimus, quod Decretum, Definitio, Adscriptio, Aggregatio, Statutum, Relaxatio, Impartitio, aliaque præmissa à dicta die, quarto Idus Martij, suum debitum sortiantur effectum, ac si super illis ipsius Gregorij prædecessoris litteræ, sub Datum eiusdem diei, confectæ fuissent, prout superius enarratur. Quodque præsentis litteræ ad probandum plenè Decretum, Definitionem, Adscriptionem, Aggregationem, Statutum, Relaxationem, aliaque præmissa vbique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur.

Cæterùm quia difficile foret præsentis nostras litteras ad singula loca, vbi opus esset, deferri; volumus vt earum exemplis, etiã impressis, manu publici Notarij subscriptis, & sigillo alicuius personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem vbique fides habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergò omninò hominum liceat hanc paginam nostrarum voluntatum & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attétate præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli, Apostolorum eius, se nouerit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnatio-

140 De Congregationibus Clericorum
nis Dominicæ millesimo sexcentesimo
vigesimo tertio, octavo Idus Augusti, pon-
tificatus nostri anno primo.

† Ego Urbanus Catholicae Ecclesiae Epi-
scopus.

Locus sigilli.

Ego Franciscus Maria Episcopus Portuen. Card.
à Monte.

Ego Odoardus Episcopus Tusculanus Cardinalis
Farnesius.

Ego Oct. Episcopus Prænestinus Cardinalis Ban-
dinus.

Ego Io. Baptista Episcopus Albanen. Cardinalis
Detus.

Ego Federicus tit. S. Mariae Angelorum Presbyter
Card. Borromeus.

Ego And. tit. S. Laurentij in Lucina Presbyter
Card. Perettus.

Ego B. tit. S. Mariae in Trans Tiberim Presb. Card.
Beuilacqua.

Ego Dominicus SS. Apostolorum Presbyter Card.
Ginnasius.

Ego Carolus tit. S. Caesarij Presb. Card. Madruti⁹

Ego S. Card. Burgesius tit. S. Chrysogoni maior
Pœnitentiarius.

Ego Ioan. Garzia tit. SS. Quatuor Coronatorum
Presbyter Card. Millinus.

Ego M. tit. SS. Quirici & Iulitte Presbyter Card.
Lantes.

Ego Ioan. B. tit. S. Ceciliae Presb. Card. Lenius.

Ego

Ego A. tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Cardin.
Capponius.

Ego D. Tit. Martini in Montibus Card. Riuarola.

Ego Petrus Paulus tit. SS. Nerei & Achillei Pres-
byter Card. Crescentius, eiusdem S. Philippo
discipulus.

Ego Fr. Aug. tit. S. Mariae de Ara caeli Presbyter
Card. S. R. E.

Ego G. tit. S. Crucis in Hierusalem Cardinalis
Borgia.

Ego Felix tit. Anastasiae Presbyter Cardinalis As-
culanus.

Ego Robertus tit. S. Alexij Presbyter Card. Vbal-
dinus.

Ego Tib. S. Priscae Presbyter Cardinalis Mu-
tus.

Ego Gabr. tit. S. Bartholomaei in Insula Card. de
Trejo.

Ego Iulius tit. S. Sabinae Presbyter Cardinalis
Sabellus.

Ego Melchior tit. S. Mariae de Pace Presb. Card.
Klesilius.

Ego P. tit. S. Thomae in Parione Cardin. Cam-
poreus.

S. Presbyter Cardinalis S. Susanna, S. R. E. Bi-
bliothecarius.

Ego Franciscus Cenninus Cardinalis S. Mar-
celli.

Ege Guido tit. S. Mariae de Populo Presbyter
Cardinalis Bentiuolus.

132 De congregationibus Clericorum

Ego Iulius tit. S. Mariae supra Mineruam Presbyter Card. Roma.

Fr. Desiderius tit. S. Clementis Presbyter Cardin. de Cremona.

Ego Ludouicus tit. S. Laurentij in Damaso Presbyter Cardinalis Ludouisius, S. R. E. Vicecancellarius & Summator Sanct.

Ego Cosmus tit. S. Pancratij Presbyter Cardinalis de Torres.

Ego C. S. Nicolai in Carcere Diaconus Cardinalis Pius de Sabaudia.

Ego M. S. Eustachij Diaconus Cardinalis de Sabaudia.

Ego Carolus S. Mariae in Dominica Diac. Card. Medices.

Ego Alexander S. Mariae in Cosmedin Diaconus Card. Vrsinus.

Ego Franciscus S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Bon-compagnus.

Ego Hippolytus S. Mariae Nouae Diaconus Card. Aldobrandinus S. R. E. Camerarius.

O. Vestrius Barbianus.

G. Montanus.

C A P V T XIV.

C O N G R E G A T I O O B L A T O R V M

S. Ambrosij, à Sancto Carolo Borromeo, Cardin. & Archiepiscopo Mediolanensi instituta.

Con-